

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/15/2024
Identifikačné číslo spisu:	1114230679
Dátum vydania rozhodnutia:	21.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1114230679.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu Advokátska kancelária JURIKA & KELTOŠ, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 2, 811 07 Bratislava, IČO: 35 951 087, proti žalovanému MEDITERAN, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavovo námestie 21, 811 02 Bratislava, IČO: 35 940 018, zastúpenému Advokátska kancelária Mišík, s. r. o., so sídlom Zelinárska 4, 821 08 Bratislava, o ochranu práv z ochrannej známky, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3CoPv/1/2022-280 zo dňa 14. februára 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom (druhým v poradí) č. k. 31CbPv/5/2014-203 zo dňa 20. augusta 2021, v prvom výroku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané zadosťučinenie vo výške 100 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v druhom výroku žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Tretím výrokom žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98 % a štvrtým výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (pozn. najvyššieho súdu - išlo o predchádzajúce odvolacie konanie na Krajskom súde v Bratislave, sp. zn. 3CoPv/5/2018).

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa domáhal (berúc do úvahy čiastočné späťvzatie žaloby dňa 02.01.2018, č.l. 123 súdneho spisu), aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané zadosťučinenie vo výške 10 000 eur a nahradiť mu trovy konania. Uplatnený nárok žalobca odôvodnil tým, že je majiteľom slovnej ochrannej známky v znení „KOGO“, zapísanej aj pre kategóriu tovarov a služieb 43, t.j. prevádzkovanie reštaurácie, kaviarne a

baru, pričom žalovaný je prevádzkovateľom reštaurácie s názvom KOGO na Hviezdoslavovom námestí v Bratislave, v dôsledku čoho neoprávnene zasahuje do práv žalobcu k uvedenej ochrannnej známke. Výšku požadovaného finančného zadost'učinenia žalobca odvodil od výšky dohodnutej kúpnej ceny za prevod práv k uvedenej ochrannnej známke. Uviedol, že takúto kúpnu cenu bol ochotný uhradiť záujemca o kúpu ochrannnej známky, avšak akonáhle sa dozvedel, že pod názvom KOGO už prevádzkuje reštauráciu žalovaný, stratil záujem o kúpu ochrannnej známky, čím žalobca utrpel majetkovú ujmu vo výške 10 000 eur a súčasne aj vážnu nemajetkovú ujmu, keďže bol zo strany záujemcu označený za nepoctivého obchodného partnera.

3. Súd prvej inštancie, súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným v jeho predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí (uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 28.06.2019, č. k. 3CoPv/5/2018-313), po vykonanom dokazovaní dospel k záveru o dôvodnosti časti žalobou uplatneného nároku. Uviedol, že v rámci posudzovania výšky primeraného zadost'učinenia prihliadol na skutočnosť, že žalovaný svojou činnosťou preukázateľne zveľaďoval povest' značky „KOGO“ a zapríčinil sa o jej všeobecnú známosť na trhu reštauračných služieb, teda bez činnosti žalovaného by žalobca nedokázal získať majetkový prospech v podobe ním tvrdenej kúpnej ceny. Žalobcom predložené čestné vyhlásenie na preukázanie skutočného záujmu tretej osoby o kúpu ochrannnej známky, súd prvej inštancie vyhodnotil tak, že predmetný dôkaz, resp. jeho obsah, je účelový a tendenčný, čo bližšie odôvodnil v ods. 44 odôvodnenia rozsudku. Pri stanovení/výpočte výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie bral do úvahy aj dobu, po ktorú bol žalobca majiteľom ochrannnej známky. Posúdením kritérií dôvodnosti a výšky uplatneného nároku súd prvej inštancie dospel k záveru, že s ohľadom na dĺžku neoprávneného užívania ochrannnej známky žalovaným (po dobu 9 mesiacov), avšak s minimálnou intenzitou tohto narušenia, považoval za postačujúce primerané zadost'učinenie v priznanej minimálnej výške, tvoriacej 1 % žalobcom požadovaného zadost'učinenia.

4. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (ďalej tiež „odvolací súd“), v prvom výroku potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I až III a v druhom výroku priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (pozn. najvyššieho súdu - išlo o odvolacie konanie na Krajskom súde v Bratislave, sp. zn. 3CoPv/1/2022).

5. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť napadnutých výrokov I až III a stotožnil sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1, 2 CSP). K odvolacím námietkam ohľadom nesprávneho určenia dĺžky neoprávneného užívania ochrannnej známky žalovaným (9 mesiacov), keď ochranná známka bola právnym predchodcom žalobcu registrovaná dňa 10.11.2003, pričom žalovaný vznikol dňa 10.6.2005, odvolací súd uviedol, že uvedená skutočnosť nie je spôsobilá spochybníť výšku priznaného primeraného zadost'učinenia, keďže súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil, že právny predchodca žalobcu ochrannnú známku nepoužíval, nevykonával kroky na jej právnu ochranu, a teda sa v rozhodnom čase nepričinil o nadobudnutie hodnoty ochrannnej známky. Podľa odvolacieho súdu, ak majiteľ ochrannnú známku vôbec nepoužíva, stráca sa základný prvok hodnoty tejto známky, pričom v takom prípade je intenzita potencionálneho zásahu do práv majiteľa známky minimálna; tu poukázal na zákon č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „zákon o ochranných známkach“), ktorý priznáva majiteľovi nielen právo používať ochrannnú známku, ale zároveň mu ukladá aj povinnosť ju používať.

6. K žalobcom tvrdenej majetkovej ujme v sume 10 000 eur, odvolací súd uviedol, že s týmto nárokom súvisiaca argumentácia žalobcu je irelevantná, nakoľko súd prvej inštancie v ods. 44 odôvodnenia rozsudku správne upozornil na to, že predložená komunikácia medzi žalobcom a konateľom spoločnosti HRAMESA, s.r.o., Hviezdoslavovo nám. 16, Bratislava, IČO: 44 798 181 (ďalej tiež „spoločnosť HRAMESA“), ktorý bol aj konateľom spoločnosti pôvodného majiteľa ochrannnej známky, vyznieva účelovo; ide síce o inú právnickú osobu, avšak jej konateľ bezpochyby vedel o existencii napadnutej ochrannnej známky, keďže bol aj konateľom spoločnosti pôvodného majiteľa ochrannnej známky.

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktorý prípustnosť dovolania vyvodil z dôvodov podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v

znení neskorších predpisov (ďalej tiež „CSP“) a podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil, prípadne zmenil tak, že žalobe vyhovie.

8. Dovolateľ zhrnul závery odvolacieho súdu, pričom poukázal na právny rámec náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy spôsobenej porušením práva duševného vlastníctva podľa § 442 a § 442a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „OZ“) v spojení so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva (ďalej tiež „Smernica“). Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu popiera ochranu práva majiteľa ochrannej známky a priznáva ochranu protizákonnému konaniu žalovaného. Podľa dovolateľa sú závery odvolacieho súdu v rozpore so základnými princípmi právneho štátu, pričom výška priznaného zadosťučinenia nie je primeranou kompenzáciou za preukázaný vedomý zásah žalovaného do práv žalobcu. Namietal aj konštatované zhodnotenie ochrannej známky žalovaným, keďže takéto zistenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom zdôraznil, že toto namietal aj v odvolaní, avšak odvolací súd sa touto námietkou nezaoberal. Dovolateľ nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého bol žalobca v zmysle § 28 ods. 1 zákona o ochranných známkach povinný ochrannú známku používať, keďže súd pri tomto konštatovaní zrejme vychádzal z neplatného právneho predpisu č. 55/1997 Z. z., pričom zákon platný v rozhodnom čase takúto povinnosť majiteľovi ochrannej známky neukladal. V uvedenom dovolateľ vzhliadol porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

9. Dovolateľ namietol aj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorý mal nastať v dôsledku toho, že odvolací súd nesprávne právne posúdil uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie sp. zn. 6Obo/302/2006 z 20. marca 2008 a uviedol, že súdom priznané finančné zadosťučinenie 100 eur nenapĺňa satisfakčnú, ani sankčnú funkciu náhrady za vzniknutú ujmu, čo predstavuje odklon od záverov uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu.

10. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že odvolací súd postupoval v súlade s § 387 ods. 2 CSP, a preto nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces v súvislosti s namietaným nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Pritom zdôraznil, že žalobca odvolanie proti prvoinštančnému rozhodnutiu neodôvodnil porušením práva na spravodlivý proces, ale len dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. K priznanému zadosťučineniu žalovaný uviedol, že zákon o ochranných známkach výslovne neupravuje kritériá určenia výšky peňažného plnenia poskytnutého ako primerané zadosťučinenie, pričom pri určovaní výšky peňažného zadosťučinenia súd prihliadne najmä na rozsah a závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy, na okolnosti, za ktorých došlo k vzniku ujmy, resp. na okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do práv z ochrannej známky, čo súdy nižších inštancií v danom prípade zohľadnili a svoje závery riadne odôvodnili. Žalovaný navrhol dovolanie zamietnuť.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal v zákonnej lehote žalobca (§ 427 CSP), zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, postupom bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru o neprípustnosti dovolania.

K právnej úprave prípustnosti dovolania vo všeobecnosti

12. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

13. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

14. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

16. Podľa ustanovenia § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

17. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP).

18. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

19. Dovolací súd len pripomína, že pri preskúmaní veci v rozsahu dovolacích dôvodov je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho ustálil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). Viazanosť dovolacími dôvodmi znamená, že dovolací súd môže skúmať dovolacie dôvody len v rozsahu, v akom boli vymedzené, je teda viazaný tým, čo dovolateľ považuje za nesprávne. Právna úprava pripúšťa dva dovolacie dôvody, prvý spočíva v zmätočnosti napadnutého rozhodnutia (§ 431 CSP), druhý v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom (§ 432 CSP).

20. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP, a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

K prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu o vyhovení časti žalobcovho nároku

21. V prvom rade dovolací súd uvádza, že pokiaľ žalobca dovolaním napadol prvý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu v tej časti, v ktorej došlo k potvrdeniu napadnutého I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi primerané zadosťučinenie vo výške 100 eur, tak ide o rozhodnutie, ktoré bolo vydané v prospech dovolateľa. Pritom z § 424 CSP vyplýva, že dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Preto žalobca v tejto časti nie je subjektom oprávneným podať dovolanie a boli splnené podmienky pre jeho odmietnutie v zmysle § 447 CSP písm. b) CSP (dovolací súd odmietne dovolanie, ktoré bolo podané neoprávnenou osobou).

K prípustnosti zvyšnej časti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

22. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Relevantnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, sú zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace

procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

24. Dovolateľ prípustnosť časti dovolania vyvodzoval z ust. § 420 písm. f) CSP, nakoľko mu ako žalobcovi odvolací súd mal nesprávnym procesným postupom znemožniť, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tvrdenej vade predpokladanej ustanovením § 420 písm. f) CSP malo dôjsť v dôsledku toho, že odvolací súd dospel k záveru, ktoré sú podľa názoru dovolateľa v rozpore so základnými princípmi právneho štátu, nakoľko priznaná výška finančného zadost'učinenia nie je primeranou kompenzáciou za preukázaný vedomý zásah žalovaného do práv žalobcu. Podľa dovolateľa tvrdenie o zhodnotení ochrannej známky žalovaným nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom uviedol, že túto námietku uplatnil už v odvolaní, avšak odvolací súd sa touto argumentáciou nezaoberal. Dovolateľ poukázal aj na konštatovanie odvolacieho súdu, podľa ktorého bol v zmysle § 28 ods. 1 zákona o ochranných známkach povinný ochrannú známku používať a uviedol, že odvolací súd pri tomto konštatovaní zrejme vychádzal z neplatného právneho predpisu č. 55/1997 Z. z., keďže zákon platný v rozhodnom čase takúto povinnosť majiteľovi ochrannej známky neukladal.

25. Dovolací súd uvádza, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré má tvoriť predmet vecno-právneho prieskumu v dovolacom konaní, má byť a priori preskúmateľné. To znamená, že má obsahovať dostatok dôvodov a ich vysvetlenie má byť zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov, protirečení, má byť tiež koherentné s právnou úpravou, konzistentné vzhľadom na posudzovaný skutkový a právny stav vo veci a v neposlednom rade presvedčivé. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorým podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 2 CSP sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, môže byť stručnejšie. Aj pri stručnejších dôvodoch je však podmienkou pre naplnenie práva na spravodlivý súdny proces zrozumiteľnosť a celková presvedčivosť týchto dôvodov.

26. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

27. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 aj 2 CSP, stotožňujúc sa v celom rozsahu i s jeho odôvodnením. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku

odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu. Odvolací súd spravidla v takomto svojom rozhodnutí preberá skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Takýto postup reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvej inštancie, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú sporovým stranám známe podania, známe napadnuté rozhodnutia (rozsudok alebo uznesenie) a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje.

28. Z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP vyplýva, že súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

29. Podľa § 393 ods. 2, 3 CSP, v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 CSP tým nie sú dotknuté.

30. To znamená, že odvolací súd v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Platí však aj to, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozhodnutia obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

31. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“) vo svojej ustálenej judikatúre taktiež zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

32. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené kritériá a dovolacie námietky posúdil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu komplexne aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu dostatočne spĺňa predpoklady pre zrozumiteľné a presvedčivé rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle vyššie uvedených zákonných požiadaviek.

33. Po preskúmaní veci v kontexte zohľadnenia práva na spravodlivý proces dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je svojvoľné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné a spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. V dôvodoch svojho rozhodnutia odvolací súd uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobcu, vyjadrenie žalovaného, zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov sporových strán, tiež sa vysporiada s podstatnými odvolacími námietkami. Odvolací súd jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozsudok súdu prvej inštancie v dotknutej časti potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, konštatujúc, že záver súdu prvej inštancie o dôvodnosti len časti žalobcom uplatneného nároku na primerané zadost'učinenie v súvislosti s právami majiteľa ochrannej známky „KOGO“ v rozhodnej dobe, vo výške 1% z uplatnenej sumy, bol vecne (skutkovo i právne)

správny.

34. Odvolací súd náležite a dostatočne vysvetlil, že vo veci bola sporná nemajetková ujma ako nárok na primerané zadostučinenie za neoprávnený zásah žalovaného do práv žalobcu k ochrannej známke, ako aj jej výška. Nadväzujúc na rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré považoval za vecne správne, zreteľne vysvetlil, z akých úvah a dôvodov vychádzal pri posudzovaní sporu a závere o dôvodnosti uplatneného nároku v priznanej časti (a contrario o nedôvodnosti zamietnutej časti nároku) a pri určovaní výšky priznaného finančného zadostučinenia, v súlade so závermi súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožnil. Na to, aby odôvodnenie rozhodnutia spĺňalo všetky zákonom požadované náležitosti, nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument sťažovateľa. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgias c. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

35. K námietke dovolateľa, že odvolací súd sa riadne nevyjadril k argumentácii obsiahnutej v odvolaní, týkajúcej sa tvrdenia o nepreukázaní zhodnotenia ochrannej známky výlučne žalovaným, dovolací súd uvádza, že zo zisteného skutkového stavu, ktorým je dovolací súd viazaný, jednoznačne vyplýva, že žalobca (dovolateľ) ochrannú známku v obchodnom styku, na rozdiel od žalovaného, nepoužíval. Vlastníctvo ochrannej známky na strane žalujúceho subjektu bolo zjavne samoučelné, formálne, bez materiálneho naplnenia jeho zmyslu. Tu dovolací súd zdôrazňuje, že právo ochranných známok je súčasťou práva duševného vlastníctva, a to priemyselných práv na označenie. „Úlohou priemyselných práv na označenie je predovšetkým odlíšiť výrobky a služby jedného podnikateľa od všetkých ostatných podnikateľov na trhu. Sú dôležitým nástrojom na ochranu súťažného prostredia, ako aj práv spotrebiteľa tým, že poskytujú spotrebiteľovi informácie o určitých vlastnostiach a kvalite výrobku alebo služby, ktorú možno pod daným označením očakávať.“ (LAZÍKOVÁ, J. Zákon o ochranných známkach. Komentár. Bratislava: Wolters Kluwer SR s. r. o., 2019, s. 16). Pokiaľ odvolací súd, stotožniac sa so súdom prvej inštancie, vychádzal pri rozhodovaní v danom spore z uvedenej východiskovej tézy platnej pre aktuálnu úpravu ochranných známok, ako aj v čase rozhodnom pre posúdenie nároku uplatneného žalobcom, nebolo možné považovať za opodstatnené dovolateľove námietky o nezrozumiteľnosti, nedostatočnosti či nepresvedčivosti dôvodov napadnutého rozhodnutia v dotknutej časti. Oba súdy nižších inštancií zreteľne vysvetlili, že sa zaoberali viacerými zákonnými kritériami pre vznik práva žalobcu ako vlastníka registrovanej ochrannej známky, ktorý ju však reálne pri svojej podnikateľskej činnosti nevyužíval, pričom v kontexte celej veci nie bez významu zostáva fakt, že žalobca ako čisto advokátska kancelária s výlučným predmetom činnosti právnych služieb ani nemohol reštauráciu prevádzkovať a na takúto činnosť ochrannú známku používať. Na žalovanej strane oba súdy nižších inštancií zohľadnili reálny výkon reštauračných služieb pod názvom KOGO, ktorým fakticky došlo k napĺňaniu účelu ochrannej známky. Výšku priznaného zadostučinenia oba súdy rovnako riadne a dostatočne odôvodnili (ods. 34 až 45 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ods. 15 až 22 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Uvedené nesvedčí o opodstatnenosti námietky dovolateľa o porušení jeho práva na spravodlivé konanie, ktoré má spočívať v absencii riadneho odôvodnenia rozhodnutia. Ani to, že sa dovolateľ nestotožňuje s rozhodnutím a jeho dôvodmi v časti, v ktorej nebolo vyhovené jeho žalobe, samé osebe prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá.

36. Dovolateľ uviedol, že len samotný fakt, že v konaní bolo preukázané, že ochrannú známku, ktorej majiteľom je žalobca, vedome a nezákonne používal žalovaný bez tohto, aby mal uzatvorenú so žalobcom licenčnú zmluvu, svedčí o dôvodnosti nároku žalobcu a súd bol povinný riadne skúmať výšku uplatneného primeraného zadostučinenia, pričom zdôraznil, že súdmi nižších inštancií priznané zadostučinenie nepovažuje za primerané. Uvedené námietky podľa dovolacieho súdu však spočívajú na otázke skutkového zisťovania ako aj následného právneho posúdenia veci. Pritom ak dovolateľ tvrdí, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nejde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu. Predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý dovolateľ považuje za dôležitý pre rozhodnutie, dovolateľ nesmeruje proti právnomu posúdeniu veci, ale proti skutkovým zisteniam. Dovolací súd tu pripomína, že v dovolacom konaní je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP), pričom

dovolacie konanie neslúži na jeho prehodnocovanie (dovolací súd nie je tzv. „skutkovým“ súdom). Ako už bolo povedané vyššie, z hľadiska dovolacích námietok v zmysle § 420 písm. f) CSP bolo podstatné v danom prípade to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, spĺňa zákonné požiadavky kladené na riadne odôvodnenie rozhodnutí.

37. Čo sa týka námietky dovolateľa uvádzanej v súvislosti s § 420 písm. f) CSP, podľa ktorej súdy nižších inštancií mali čiastočne vychádzať z neplatného právneho predpisu zák. č. 55/1997 Z. z. (pozn. najvyššieho súdu - účinný od 1.3.1997 do 31.12.2009), keď konštatovali, že žalobca bol v zmysle § 28 ods. 1 zákona o ochranných známkach oprávnený ako aj povinný ochrannú známku používať, pričom zákon platný v rozhodnom čase takúto povinnosť majiteľovi ochrannej známky neukladal, dovolací súd uvádza, že nejde o vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ v tejto časti zjavne uvádza dôvody týkajúce sa aplikácie nesprávneho právneho predpisu na zistený skutkový stav vo veci, teda ide o ním tvrdenú vadu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432, § 421 CSP). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej procesnej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa strane sporu neznemožňuje právnym posúdením, a ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci však vadu zmätočnosti nezakladá (R 54/2012, R 24/2017).

38. Ak teda žalovaný pripúšťa dovolanie podľa tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP čiastočne vyvodzoval aj z právnych záverov, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutie, dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že pripúštnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvoláva) to, že by napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (judikát najvyššieho súdu č. R 54/2012, tiež rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011).

39. K vyššie uvedenému možno len pre úplnosť dodať, že pokiaľ aj aktuálny Zákon o ochranných známkach (zák. č. 506/2009 Z. z.) *expressis verbis* neukladá povinnosť majiteľovi práv k ochrannej známke túto aj skutočne používať, nič to nemení na podstate a akceptovateľnej logike úvahy oboch súdov nižších inštancií, vyplývajúcej z odôvodnenia ich rozhodnutí, že nepoužívanie úradom zapísanej ochrannej známky zbytočne obmedzuje právo iných subjektov, ktoré by ochrannú známku skutočne využívali v obchodnom styku, pričom z toho dôvodu je možné v zmysle § 34 a nasl. zákona o ochranných známkach iniciovať zo strany dotknutého subjektu konanie o zrušenie ochrannej známky. Takto upravený postup slúži práve k tomu, aby sa ochranná známka skutočne používala a aby nedochádzalo ku špekulatívnemu zneužívaniu práv k zapísanej ochrannej známke. Na základe uvedeného dovolací súd nezistil, že by odvolací súd, resp. súd prvej inštancie zaťažili konanie vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, v dôsledku použitia namietaného konštatovania v odôvodnení rozhodnutia.

40. Dovolateľ namietal aj výšku priznaného zadosťučinenia, pričom podľa jeho názoru priznané finančné zadosťučinenie nie je primeranou kompenzáciou za preukázaný vedomý zásah žalovaného do práv žalobcu. Podľa dovolacieho súdu ani uvedená nespokojnosť dovolateľa s priznanou výškou zadosťučinenia nepredstavuje relevantný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Z rozhodnutí súdov nižších inštancií je zrejmé, na základe akých dôvodov bola dovolateľovi priznaná minimálna výška finančného zadosťučinenia (v rozsahu 1% uplatnenej sumy) a na základe akých kritérií a okolností bola posudzovaná miera a intenzita zásahu žalovaného do práv dovolateľa. Z oboch rozhodnutí zrozumiteľne vyplýva, že pri posudzovaní výšky primeraného zadosťučinenia bolo zohľadnené skutočné používanie ochrannej známky, faktické zhodnocovanie ochrannej známky žalovaným, dĺžka neoprávneného užívania ochrannej známky vo vzťahu k dovolateľovi a intenzita zásahu do práv majiteľa ochrannej známky. V tejto súvislosti dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva právo strany sporu na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

41. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v predmetnom spore nedošlo k namietanému porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, dovolateľ nebol postupom súdov nižších inštancií vylúčený z

realizácie svojich procesných práv. Za týchto okolností tvrdenie, že namietaným postupom súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je dôvodné, čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti dovolania v zmysle § 447 písm. c) CSP pre jeho neprípustnosť.

K prípustnosti zvyšnej časti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

42. Dovolací súd primárne uvádza, že aj v tejto časti vychádzal z obsahu, kontextu podaného dovolania žalobcu (§ 438 ods. 1 v spojení s § 124 ods. 1 CSP). Pokiaľ dovolateľ v dovolaní súčasne výslovne označil „§ 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP“, tak uvedené zostalo bez bližšieho odôvodnenia, pričom z obsahu dovolania vyplývali dôvody smerujúce k § 421 písm. a) CSP, ktorý dovolateľ aj slovné citoval.

43. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

44. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

45. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

46. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (§ 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v takom prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

47. Dovolací súd zdôrazňuje, že prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP je striktne limitovaná tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia určitej, dovolateľom formulovanej právnej otázky. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

48. Posúdenie, či odvolací súd použil správny právny predpis a či ho správne interpretoval, alebo či zo zistených skutkových záverov vyvodil správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013). Dovolací súd len poznamenáva, že nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach o tom, akú právnu otázku, a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli.

49. Pojem „ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu“ zakotvený v § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je definovaný v judikáte R 71/2018, ktorý je súčasťou Zbierky stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018, v zmysle ktorého do daného pojmu patria stanoviská alebo

rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nepatria rozhodnutia ústavného súdu, krajských súdov Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Českej republiky ani Európskeho súdu pre ľudské práva.

50. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s dôvodom prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietol, že napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu došlo k vade právneho posúdenia veci tým, že došlo k odklonu od uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6Obo/302/2006 z 20. marca 2008 v dôsledku toho, že výška priznaného finančného zadost'učinenia nespĺňa satisfakčnú a ani sankčnú funkciu, čo by však v zmysle záverov vyššie citovaného uznesenia spĺňať mala. Podľa dovolacieho súdu je však dovolanie v predmetnej časti neprípustné. V prvom rade treba zdôrazniť, že dovolateľ v zmysle § 432 ods. 1 a 2 CSP neuviedol právne posúdenie veci, ktoré má byť nesprávne, keďže vyjadril len nesúhlas a nespokojnosť s priznanou výškou primeraného zadost'učinenia. Dovolateľ neuviedol, z akého právneho dôvodu zastáva názor, že priznané finančné zadost'učinenie nespĺňa satisfakčnú a sankčnú funkciu. Oba sudy nižších inštancií pritom v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočne a vyčerpávajúco uviedli dôvody, na základe ktorých bolo žalobcovi priznané finančné zadost'učinenie v rozsahu 1% uplatnenej sumy, pričom dovolateľ tieto dôvody riadnym spôsobom nerozporoval, neuviedol, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia, ktoré sudy nižších inštancií aplikovali na zistený skutkový stav.

51. Ďalším dôvodom zistenej neprípustnosti dovolania v dotknutej časti je to, že dovolateľ síce označil rozhodnutie, od ktorého mal nastať odklon, avšak ide o rozhodnutie vydané najvyšším súdom v rámci odvolacieho konania, teda nejde o rozhodnutie dovolacieho súdu, a preto nie je možné považovať za splnenú túto podmienku vyplývajúcu z § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

52. Dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov nepovažoval dovolanie v časti podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP za prípustné. Z tohto dôvodu dovolanie žalobcu v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

53. Keďže v časti rozhodnutia, ktorým bolo žalobcovmu nároku vyhovené, nebol dovolateľ subjektom oprávneným na podanie dovolania, a vo zvyšnej časti dovolací súd nezistil prípustnosť dovolania z dôvodov vyvodzovaných v zmysle § 420 písm. f) CSP, ani v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu ako celok odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. b), c) a f) CSP.

54. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania na strane žalovaného rozhodne súd prevej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

55. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.